

NORA ROBERTS

*Aan de
azuurblauwe
zee*

Vertaling Trudy Groenevelt

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1987 Nora Roberts

Oorspronkelijke titel: *Affaire Royal*

Copyright Nederlandse vertaling: © 1988 HarperCollins Holland

Vertaling: Trudy Groenevelt

Copyright © 1987 Nora Roberts

Oorspronkelijke titel: *Command Performance*

Copyright Nederlandse vertaling: © 1988 HarperCollins Holland

Vertaling: Trudy Groenevelt

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0982 7

ISBN 978 94 027 6455 0

NUR 302

Eerste druk in deze editie mei 2022

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Gabriella

Hoofdstuk 1

Ze wist allang niet meer waaróm ze rende. Alles wat ze wist, was dat ze verder moest, almaar verder. Als ze stil bleef staan, was ze verloren. Het was een wedloop die alleen een begin- en eindpunt had. Het beginpunt was ze vergeten, er waren onderweg geen plaatsen waar ze mocht rusten – het enige wat ertoe deed, was dat ze de eindstreep haalde.

Afstand... Haar instinct vertelde haar dat ze in beweging moest blijven, dat ze afstand moest scheppen tussen zichzelf en... Tussen zichzelf en de plek waar ze vandaan was gekomen.

Ze was doornat, want het regende. Dat merkte ze echter niet. Er woedde een onweer, maar ze schrok niet van de bliksemflitsen, of van de donder. En ze was al evenmin bang voor de duisternis. Nee, ze had te veel meegemaakt om zich nog langer angst te laten inboezemen door onweer, of door de duisternis die haar omringde. Wat ze dan had meegemaakt, waar ze zo bang voor was en waarvoor ze wegvluchtte – dat wist ze evenwel niet meer. Ze wist alleen dat ze bang was, doodsbang; dat de angst zich had genesteld in haar hart en haar nimmer meer leek te willen loslaten. Het scheen haar op dat moment toe dat ze nooit een andere emotie had gekend dan angst, en dat er in haar leven ook nooit een ander gevoel zou bestaan. Het was die angst, die pure doodsangst, die haar ertoe dreef voort te strompelen door de modderige berm, terwijl haar lichaam allang uitgeput was. Ze hunkerde ernaar zich neer te vlijen op een warm, droog, veilig plekje.

Waar ze was, wist ze niet, en al evenmin hoe ze hier was gekomen. Ze was vergeten waar ze vandaan kwam. Op dit moment had ze helemaal geen herinneringen meer. De vorm van de bomen waar ze langs sprintte, zei haar niets, evenmin als het geluid van de branding in de verte, of de geur van de bloemen.

Ze huilde, maar daarvan was ze zich niet bewust. Het was haar angst die haar lichaam deed schokken van het snikken, en dat on-

controleerbare huilen versterkte op zijn beurt haar angst weer, die haar hele wezen in bedwang hield. Nevels zweefden door haar hersenen en maakten haar het denken onmogelijk. Haar benen trilden onophoudelijk, wilden verdere dienst staken. Ach, het was op dat moment zo gemakkelijk geweest beschutting te zoeken onder het bladerdak van een boom, het op te geven, zich door de uitputting te laten overweldigen. Er was echter iets dat haar bleef voortdrijven. Dat was haar angst; maar dat ze in staat was voort te blijven rennen, de grenzen van haar uithoudingsvermogen te doorbreken, was te danken aan haar ongelooflijke kracht – een kracht waarvan iemand die haar niet kende, en die slechts naar haar tengere gestalte keek, niet zou hebben gedacht dat ze die kon bezitten. Eén ding stond voor haar vast: ze zou niet teruggaan naar waar ze vandaan kwam. Dus had ze geen andere keus dan voort te strompelen, verder te zwoegen.

Hoelang ze al op de vlucht was, deed er niet toe. Ze had er geen idee van of ze één kilometer had afgelegd dan wel tien – dat telde evenwel niet voor haar. De regen die in haar ogen sloeg, verblindde haar, samen met haar tranen. Daardoor kwam het dat ze de koplampen pas opmerkte toen het bijna te laat was.

Doodstil bleef ze staan, verlamd door paniek, als een konijntje dat gevangen is in de lichtbundel van een stroper. Dus ze hadden haar gevonden. Ze waren achter haar aan gekomen. Ze...

De bestuurder toeterde; met gierende banden bracht hij zijn auto tot stilstand. Nu werd het dan toch eindelijk te veel voor haar. De laatste krachten ebden uit haar weg. Ze zonk ineen, en ze had het bewustzijn al verloren op het moment dat ze de grond raakte.

Hoofdstuk 2

‘Ze komt bij!’

‘Gelukkig. Eindelijk!’

‘U moet me er even bij laten om haar te onderzoeken. Ze kan weer wegglijpen in haar bewusteloosheid.’

Ze hoorde de stemmen van heel ver weg, door de nevelsluiers heen die om haar heen kolkten. Vaag klonken die stemmen, en hol, spookachtig hol. Meteen besprong haar de angst weer; haar adem stakte. Dus ze was níét ontsnapt... het was haar niet gelukt... Toch zou ze hun niet laten merken hoe bang ze was! Ze beloofde zichzelf daar niets van te laten blijken. Terwijl haar geest langzaam terugzwom naar de werkelijke, bewuste wereld, balde ze haar handen tot vuisten. Ze voelde de pijn van haar nagels die in haar handpalmen drukten. Dat had iets geruststellends, dat gaf haar het idee dat ze zichzelf min of meer onder controle had.

Langzaam opende ze haar ogen. Eerst zag ze weinig. Haar blik was troebel, het was of er mistflarden voor haar ogen hingen. Die nevelsluiers trokken echter weldra weg, en de angst sloeg in nieuwe hevigheid toe toen ze in het gezicht keek van de man die over haar heen gebogen stond.

Ze kende die man niet... maar het was ook niet een van hén. Want hén zou ze wel herkennen... toch? Moest ze dus wel bang zijn voor deze man? Hij had een rond gezicht waarop een vriendelijke uitdrukking lag; zijn kortgeknipte witte baardje vond ze hem grappig staan. En zijn ogen... die verrieden dat hij moe was; ze verrieden ook zijn intelligentie – maar ze las er geen schurkachtige sluwheid in, zijn blik was alleen maar vriendelijk.

‘Blij dat je terug bent in de bewoonde wereld, lieve meid,’ zei hij bemoedigend. Zachtjes streek hij met een vinger over een van haar handen, en ten slotte ontspande ze onwillekeurig haar vuisten. ‘Je bent nu in veiligheid.’

Hij tilde haar hand op – om haar polsslag op te nemen, begreep

ze. In veiligheid... Eindelijk durfde ze het aan haar blik te laten wegdwalen van zijn gezicht. Ze bevond zich in een ziekenhuis. De kamer was ruim, en best gezellig ingericht. Toch was het een ziekenhuis-kamer, dat wist ze meteen. Het geurde er naar bloemen – maar ze rook ook ontsmettingsmiddelen.

En toen... toen zag ze de man die naast haar bed stond. Hij hield zijn rug kaarsrecht, als een legerofficier, en hij was onberispelijk gekleed. Zijn haardos was donker en vol, maar ze bespeurde er zilverdraden in. De man had een knap gezicht – het was een gelaat van een ingetogen schoonheid, als van een edelman. Op dit moment zag hij bleek, en ook de donkere wallen onder zijn ogen getuigden ervan hoe moe hij was. Ze kreeg het idee dat hij in geen dagen had geslapen, ook al stond hij dan nog zo rechtop en waren zijn kleren nog zo onberispelijk.

‘Schatje...’ Zijn stem brak toen hij haar hand vastpakte. Ze voelde aan dat dit geen man was die zijn tranen de vrije loop zou laten. Hij gaf uiting aan zijn gevoelens door haar hand naar zijn mond te brengen en zijn lippen op haar vingers te drukken. Zijn greep op haar pols was stevig en zeker, maar toch meende ze zijn hand te voelen trillen. ‘Gelukkig ben je terug, lieveling! Mijn hemel, eindelijk! Gelukkig ben je terug!’

Ze trok haar hand niet terug, omdat ze hem niet wilde kwetsen. Toch kon ze onmogelijk om de vraag heen. ‘Wie bent u?’

De man bracht met een ruk zijn hoofd omhoog; zijn vochtige ogen blikten verbijsterd in de hare. ‘Wie ik ben?’

‘Je bent moe, meisje.’ De dokter schoof de man met zachte drang opzij en leidde haar aandacht van hem af. Ze zag dat hij een hand op de arm van de ander legde. Wellicht in een gebaar van troost. ‘Je hebt zoveel meegemaakt,’ hernam de arts tegen haar. ‘Het is alleen maar logisch dat je in het begin een beetje in de war bent.’

Ze zag dat de dokter de andere man een teken gaf. Haar aandacht werd afgeleid doordat, nu pas, het gevoel in haar lichaam terugkeerde. Ze was nu warm en droog, realiseerde ze zich. En ze had honger, zo erg dat ze er misselijk van werd. Allengs werd ze zich bewust van haar lichaam, en van het feit dat dit uitgeput was. Toch had ze er be-

hoefte aan iets te zeggen, en toen ze ten slotte haar mond opendeed, kwamen de woorden met kracht. Ze zag dat de beide mannen ervan schrokken.

‘Ik weet niet waar ik ben!’ Ze wilde haar hand bewegen, maar de dokter hield nog altijd haar pols vast. Meteen liet ze haar armspieren verslappen. ‘En ik weet niet wíé ik ben.’

‘Je hebt heel wat te verduren gekregen, lieve kind,’ zei de dokter op geruststellende toon. Tegelijk ging het door hem heen: ik zal er een specialist bij moeten halen. Als ze binnen vierentwintig uur haar geheugen niet terug heeft, haal ik er een specialist bij – de beste die er op de wereld op dat gebied te vinden is!

‘Herinner je je helemaal niets?’ De andere man, die met het knappe gezicht en de vermoeide ogen, blikte bezorgd op haar neer.

Ze raakte ervan in de war. Haar angst stak de kop weer op, en ze wilde overeind komen, maar de dokter greep haar armen beet en drukte haar moeiteloos terug in de kussens. Ja, ze herinnerde zich wel íéts... dat ze had gerend, in het donker, en dat er om haar heen een onweer had gewoed. De koplampen die ineens waren opgedoemd... Even kneep ze haar ogen dicht, om haar zelfbeheersing te bewaren. Het leek haar belangrijk dat ze haar zelfbeheersing bewaarde, ook al had ze er op dat moment geen idee van waarom. Toen ze opnieuw sprak, was haar stem nog altijd even krachtig, maar hij klonk zo hol en toonloos dat het de dokter en de man naast hem pijn deed. ‘Ik weet niet wie ik ben. Vertel het me, alstublieft.’

‘Je moet eerst nog wat rusten, kindje,’ begon de dokter. De andere man legde hem het zwijgen op, met een enkele blik – de blik van een man die gewend was gehoorzaamd te worden.

‘Je bent mijn dochter,’ zei hij. Hij pakte haar vingers weer vast, en ditmaal voelde ze zijn hand niet trillen. ‘En je bent Hare Koninklijke Hoogheid prinses Gabriella van Cordina.’

Was ze beland in een sprookje of in een nachtmerrie? Dat vroeg ze zich af terwijl ze opkeek naar de man. Was hij haar vader? Was zij een prinses? Een Koninklijke Hoogheid? Cordina... ja, die naam kwam haar vaag bekend voor. Maar dat zij een prinses zou zijn... Ze vond het een bespottelijk idee. De man die over haar heen gebogen

stond, was er echter het type niet naar om onzinnige verhalen op te hangen, dat voelde ze intuïtief aan. En dat hij haar vader zou zijn... Ze herinnerde zich niet hem ooit eerder te hebben gezien, en toch had ze vanaf het begin een sterke sympathie voor hem gevoeld, liefde bijna...

‘Als ik een prinses ben,’ begon ze, ‘en ik ben uw dochter... bent u dan koning?’

Even zag ze een glimlach om zijn lippen. Ze vroeg zich af wat die te betekenen had. Het was een glimlach van opluchting – ze had dan wel te kampen met een tijdelijk geheugenverlies, ten gevolge van alles wat ze had moeten doorstaan, maar ze was onmiskenbaar nog altijd zijn eigen, unieke Brie. ‘Cordina is een prinsdom,’ antwoordde hij haar. ‘Ik ben prins Armand, en jij bent mijn dochter, de oudste van mijn kinderen. Je hebt twee broers: Alexander en Bennett.’

Een vader dus... en bovendien twee broers – het zei haar allemaal niets. ‘En mijn moeder?’

Weer zag ze heel even een emotie op zijn gezicht. Ditmaal herkende ze die feilloos: verdriet. ‘Ze is gestorven toen jij twintig was. Jij hebt haar officiële verplichtingen overgenomen, Brie.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Raak nu niet in de war. Ik zei je net dat je Gabriella heet, maar we noemen je meestal Brie.’ Hij bracht haar hand omhoog, zodat ze de saffiertjes en diamantjes kon zien die glinsterden in haar ring. ‘Die ring heb ik je gegeven voor je eenentwintigste verjaardag, bijna vier jaar geleden.’

Ze keek naar het sieraad, en naar de fraai gevormde, sterke hand die de hare vasthield. Al herinnerde ze zich niets, ze voelde wel... vertrouwen? Ja, haar intuïtie gaf haar in dat deze knappe man van middelbare leeftijd te vertrouwen was. Dus zond ze hem een aarzelend glimlachje toe. ‘U hebt een goede smaak, Hoogheid.’

Hij beantwoordde haar glimlach weliswaar, maar ze voelde aan dat hij verdriet had, hoezeer hij ook zijn best deed om dat niet te laten blijken. Bovendien zag ze aan hem dat hij uitgeput was, net als zichzelf. ‘Alstublieft,’ begon ze daarom, ‘ik ben moe, en –’

‘Ja, je moet rusten, kindje.’ De arts kwam ertussen nu hij daar eindelijk de kans toe kreeg. Hij klopte op de rug van haar hand – zoals

hij dat zo vaak had gedaan sinds de dag waarop ze werd geboren, ook al herinnerde zij zich dat niet. ‘Voorlopig is rust het beste medicijn voor jou.’

Prins Armand liet de hand van zijn dochter los, zij het onwillig. ‘Ik blijf in de buurt.’

‘Dank u wel.’ Ze sloot haar ogen, al half in slaap. De deur werd geopend en gesloten, hoorde ze, maar ze voelde dat de arts zich nog in het vertrek bevond. ‘Ben ik werkelijk prinses Grabriella?’ fluisterde ze.

‘Als iemand dat kan beamen, ben ik het wel.’ Teder streek de arts met een vinger over haar wang. ‘Ik ben erbij geweest toen je ter wereld kwam – dat is in juli vijfentwintig jaar geleden. Daar zal ik je alles over vertellen, prinses, maar niet nu. Nu heb je je rust nodig.’

Prins Armand beende in de gang heen en weer als een gekooide tijger. Een lid van de koninklijke garde volgde hem op zijn schreden, steeds exact twee passen achter hem. Armand wilde alleen zijn. Hij had er op dat moment een onvoorstelbare behoefte aan zich terug te trekken, al was het maar voor vijf minuten. Als hij alleen was, zou hij eindelijk lucht kunnen geven aan de emoties die door zijn ziel raasden, zou hij eindelijk alle opgekropte spanningen de vrije loop kunnen laten. Zijn dochter... het kostbaarste wat hij had op deze wereld, was hem bijna ontnomen! En nu hij haar terug had, nu ze na die dagen van martelende onzekerheid in veiligheid was, lag ze naar hem te staren alsof hij een vreemde voor haar was!

Wanneer hij er eenmaal achter was wie hieraan schuldig waren, dan... Armand schoof die gedachte opzij. Zijn wraak zou nog komen; hij had op dit moment andere dingen aan zijn hoofd. Dat er gerechtigheid zou geschieden, dat stond echter vast – dat beloofde hij zichzelf.

In de ruime wachtkamer van het ziekenhuis, met grote ramen waardoor het zonlicht rijkelijk naar binnenviel, bevonden zich nog enkele gardisten, alsmede een aantal rechercheurs. En Armands zoon Alexander was er; hij liep gejaagd heen en weer, de ene sigaret na de andere opstekend. Alexander had het donkere haar en de noble gelaatstreken van zijn vader geërfd, en die fiere, trotse houding

had hij eveneens van hem. Alexander beschikte evenwel nog niet over eenzelfde ijzeren zelfdiscipline als Armand.

Hij is net een vulkaan, bedacht Armand terwijl hij naar de drieëntwintigjarige prins, zijn erfopvolger, stond te kijken. In zijn binnenste kookt en borrelt en bruist het; hij weet alleen altijd nét op tijd te voorkomen dat het tot een uitbarsting komt.

Armands jongste zoon, Bennett, had zich op een van de banken geïnstalleerd. Hij was twintig, en hij was hard op weg de nieuwste playboyprins te worden – koren op de molen van de pers. Ook hij had het donkere haar van zijn vader geërfd, maar zijn gezicht weerspiegelde eerder de overweldigende schoonheid van zijn moeder. Hij was nogal eens roekeloos, en aan de discretie die zijn positie vereiste, liet hij zich helemaal weinig gelegen liggen. Desondanks was het een doodgoede jongen. Natuurlijk deed de pers uitgebreid verslag van zijn escapades, maar dankzij zijn innemende karakter werd hij altijd welwillend behandeld door de kranten en door de roddelbladen. Het probleem met hem is, bedacht Armand droog, dat hij door de vrouwelijke bevolking van West-Europa nog oneindig veel ‘welwillender’ wordt behandeld!

Naast Bennett zat de Amerikaan die Armand had laten overkomen. De beide jonge prinsen gingen zo op in hun gedachten, dat ze hun vader niet hadden horen binnenkomen, maar deze Amerikaan ontging niets. Die miste geen detail. En dat was ook precies de reden waarom Armand hem had gevraagd naar Cordina te komen.

Armand bleef in de deuropening staan. Een tijdlang verroerde Reeve MacGee zich niet, en hij zei niets. In die momenten observeerde hij prins Armand, en kwam tot de conclusie dat deze zich kranig hield, onder de gegeven omstandigheden. Welnu, hij had ook niet anders verwacht. Reeve zelf had de monarch van Cordina slechts enkele keren ontmoet, maar zijn vader had de prins hoog in het vaandel staan. Die twee hadden gelijktijdig gestudeerd in Oxford, en in die tijd waren er vriendschap en wederzijds respect gegroeid tussen de beide mannen. Door de jaren heen en ondanks de afstand die hen meestentijds scheidde, waren die blijven bestaan.

Armand was de regerende prins geworden over een paradijselijk

landje aan de Middellandse Zeekust, en Reeves vader was bij de Amerikaanse diplomatieke dienst gegaan. Vanaf zijn vroegste jeugd had Reeve dus te maken gehad met politiek, maar met de loopbaan die hij voor zichzelf had gekozen, was hij in geen enkel opzicht in het voetspoor van zijn vader getreden. Hij was rechercheur geworden, en meestal was hij opgetreden als undercover.

Nadat Reeve zo een jaar of tien te midden van de minder hoogstaande bevolking van de Amerikaanse hoofdstad had vertoefd, had hij zijn insigne ingeleverd en was hij voor zichzelf begonnen, als privédetective. Hij wist echter dat hij ook daarvan op den duur genoeg zou krijgen. En hij had een toekomstdroom...

Bij zijn geboorte al had er een aardig kapitaal op zijn naam gestaan. En zijn rijkdom was aanzienlijk gegroeid door wat hij in de loop der jaren had gespaard. In het begin was zijn beroep voor Reeve niet alleen een bron geweest waaruit hij de opwinding putte waaraan hij behoefte had, maar ook een manier om aan de kost te komen. Nu echter was die laatste motivatie weggevallen – hij werkte niet langer voor het geld. Hij bepaalde zelf welke opdrachten hij aannam, en daarbij selecteerde hij streng. Alleen, en dán alleen, als een bepaalde klus zijn interesse wekte, kon een cliënt met zijn problemen bij hem terecht en aanvaardde Reeve alle verantwoordelijkheden die hij onvermijdelijk op zijn schouders kreeg wanneer hij eenmaal een opdracht had aangenomen.

Voor de buitenwereld – en zo wilde hij zichzelf ook het liefst zien – was hij een boer, zij het een beginnende. Nauwelijks een jaar eerder had hij een farm overgenomen, en hij was echt van plan geweest – of had hij er in werkelijkheid alleen maar van gedroomd? – zich aan het boerenleven te wijden. Die stap had hem, althans op dat moment, een antwoord geleverd op alle vragen die hem al zo lang kwelden. Tien jaar lang had hij moeten schipperen tussen goed en kwaad, tussen de wet, de misdaad en datgene wat, in het grijze scheidingsgebied tussen die beide in, net wél of net níét door de beugel kon. Tien jaar lang had hij dagelijks met dergelijke conflicten te maken gehad, en het had voor hem vastgestaan dat hij dáár genoeg van had.

Reeve had besloten dat hij, als lid van de Amerikaanse samenleving, in die periode voldoende had gedaan voor zijn medeburgers. Toen hij eenmaal tot die beslissing was gekomen, had hij zijn insigne ingeleverd. Hij had zich gevestigd als privédetective, zodat hij in elk geval zelf zijn opdrachten kon uitkiezen. Hij zou zijn eigen tempo kunnen bepalen wanneer hij eenmaal een project had aangenomen, en hij zou zelf het honorarium kunnen vaststellen. Belandde hij in gevaarlijke situaties, dan kon hij daar op zijn eigen manier mee afrekenen, zonder te zijn gebonden aan de talloze beperkende bepalingen waarmee overheidsfunctionarissen nu eenmaal voortdurend rekening moeten houden. In het jaar dat hij nu was gevestigd als privédetective had hij echter steeds minder werk aangenomen. Hij mocht het dan wel gemakkelijker hebben dan in zijn tijd als politiemans, hij deed nog steeds hetzelfde soort werk, en daar had hij eenvoudig geen zin meer in. De boerderij... ja, de boerderij bood hem een kans op een totaal ander leven. Op een dag, zo beloofde hij zichzelf, zou het bestaan als boer zijn hele leven uitmaken. Hij was juist van plan geweest voor de eerste keer maïs te zaaien, toen Armand contact met hem opnam.

Reeve MacGee zag er allesbehalve uit als een boer: hij had meer weg van een soldaat. Stram was hij echter niet, dat bleek toen hij opstond nadat Armand het vertrek was binnen gekomen. Elke spier van Reeves lange, slanke lichaam bewoog met een onvoorstelbare souplesse. Voor deze gelegenheid droeg hij een elegant licht kostuum – maar dat was niet het eerste wat opviel aan Reeve MacGee. Hij was het soort man dat, hoe opvallend hij zich ook kleepte, altijd het eerst de aandacht zou trekken door de onloochenbare uitstraling van zijn persoonlijkheid, die zich in de allereerste plaats manifesteerde in zijn gezicht. Hij was knap – iets wat hij wellicht te danken had aan zijn Ierse voorouders. Zijn huid was door de zon gebruind, en zijn haren waren keurig geknipt, maar toch vielen er altijd een paar weerbarstige lokken over zijn voorhoofd. Het zou geen vrouw ontgaan dat hij sensuele lippen had, al lag er meestal een ernstige trek om zijn mond.

Zijn ogen waren van een helder, sprankelend blauw – opnieuw

een herinnering aan zijn Ierse voorzaten. Als het hem uitkwam, kon hij charmeren met zijn ogen, maar net zo gemakkelijk kon hij het vuur dat laaide in hun diepte, gebruiken om tegenstanders schrik aan te jagen.

‘Hoogheid...’ zei hij formeel.

Bij het horen van Reeves stem schrokken Alexander en Bennett op. ‘Hoe is het met Brie?’ vroegen ze in koor aan hun vader. Bennett snelde op prins Armand toe; Alexander bleef roerloos op zijn plaats. Uit de heftigheid waarmee hij zijn sigaret uitdrukte, leidde Reeve echter af hoe geëmotioneerd ook Armands oudste zoon was.

‘Ze is bijgekomen,’ antwoordde de prins kortaf. ‘Ik heb even met haar kunnen praten.’

‘Hoe voelt ze zich?’ Bennett nam zijn vader bezorgd op. ‘Mag ik naar haar toe?’

‘Ze is nu te moe.’ Armand klopte zijn jongste zoon bemoedigend op de arm. ‘Morgen misschien.’

‘Heeft ze verteld wie –’ begon Alexander. Zijn ogen vonkten van een nauw onderdrukte woede.

‘Daar hebben we het nog over,’ onderbrak zijn vader hem gedecideerd.

Alexander had daartegen willen ingaan, maar hij kende de regels. Als oudste zoon, als troonopvolger, was hij het strengst opgevoed. Hem was zelfbeheersing bijgebracht, en hij zou het nooit in zijn hoofd halen zijn vader tegen te spreken wanneer er anderen bij waren. ‘Ik hoop maar dat ze snel thuiskomt,’ mompelde hij. Hij zond een blik naar de gardisten die zijn mening duidelijk maakte. Misschien kon Gabriella in het ziekenhuis afdoende worden beschermd, maar hij zou pas gerust zijn wanneer ze weer in het paleis was.

‘We halen haar naar huis, zodra de dokter dat goed vindt,’ beloofde zijn vader hem.

‘Alex en ik blijven hier wachten,’ kondigde Bennett impulsief aan. ‘Ze mag dan wel moe zijn, maar straks wil ze vast en zeker haar broers zien.’

Armands blik dwaalde weg; secondelang staaarde hij over de

schouder van zijn jongste zoon in het oneindige, zonder iets te zien. Haar broers... Brie zou hen niet herkennen; ze herkende niemand. Hij zou het zijn zoons moeten uitleggen, maar dat deed hij liever later, wanneer ze onder elkaar waren. 'Gaan jullie maar liever,' zei hij, op een toon die verried dat ze niet tegen hem in moesten gaan. 'Morgen is Brie misschien fit genoeg. Ik moet nu met Reeve praten.'

De prins maakte een gebaar van afkeuring toen zijn beide zoons niet meteen aanstalten maakten om zich terug te trekken.

'Maar heeft ze dan pijn?' gooide Alexander eruit. Hij werd heen en weer geslingerd tussen zijn liefde voor zijn zus en het besef dat hij, meer dan wie ook in het prinsdom, zijn vader gehoorzaamheid verschuldigd was.

Even aarzelde Armand, maar dat was alleen merkbaar voor wie hem heel goed kende. 'Nee. Ik beloof jullie dat je haar gauw mag opzoeken. Jullie weten,' voegde hij eraan toe toen de beide jongemannen nog niet overtuigd leken, 'hoe sterk Brie is.'

In die eenvoudige woorden klonken Armands vaderliefde en zijn trots door. Alexander knikte; hij had talloze vragen te stellen, maar hij legde zich erbij neer dat hij daarmee tot later moest wachten. Dus pakte hij Bennett bij een arm, en samen liepen de twee broers de wachtkamer uit, gevolgd door een aantal gardisten.

Armand wendde zich onmiddellijk tot Reeve. 'Ga even mee, alsjeblieft. We kunnen ons even terugtrekken in de spreekkamer van dokter Franco.'

Hij liep voor de jongere man uit door de gang, zich kennelijk niet bewust van de gardisten die overal stonden opgesteld. Reeve was zich wel bewust van hun aanwezigheid, en hij voelde aan hoe gespannen ze waren. De ontvoering van een prinses brengt nu eenmaal enige beroering teweeg, bedacht hij ironisch. Armand hield de deur van een kamer open, wachtte tot Reeve naar binnen was gegaan en sloot de deur toen zorgvuldig achter zich.

'Neem plaats, alsjeblieft. Ik blijf nog even staan, ik ben nog te gespannen om te gaan zitten.' Armand haalde een pakje sigaretten tevoorschijn en viste er een uit. Normaal gesproken stond hij zichzelf toe tien sigaretten per dag te roken, maar sinds de ontvoering had hij

zich daar niet werkelijk aan gehouden. Reeve gaf hem vuur.

‘Ik ben je erg dankbaar voor je komst, Reeve,’ begon de prins. Hij inhaleerde diep en liet de rook vervolgens langzaam ontsnappen. Nu hij alleen was met de zoon van een van zijn beste vrienden, kon hij zich eindelijk ontspannen – een beetje. ‘Denk jij dat ik te streng ben voor mijn zoons?’

‘U kent hen beter dan ik, dus kunt u dat zelf het best beoordelen.’

Armand lachte. Nu er iets van de spanning was weggeëbt, was hij in staat te gaan zitten. ‘Je bent al net zo’n diplomaat als je vader!’

‘Soms wel, ja.’

‘En je hebt, volgens mijn inlichtingen, dezelfde scherpe geest als je vader.’

Reeve vroeg zich af of zijn vader het daar wel volledig mee eens zou zijn, maar hij glimlachte minzaam. ‘Dank u, Hoogheid.’

‘Zeg alsjeblieft Armand wanneer we onder elkaar zijn.’ Al die tijd had de prins zich weten te beheersen, maar nu, voor het eerst sinds zijn dochter bij bewustzijn was gekomen, dreigde hij te worden overweldigd door emoties. Hij bracht een hand omhoog en streek met trillende vingers over zijn voorhoofd. ‘Ik wil een beroep op je doen, Reeve,’ vervolgde hij geëmotioneerd, ‘vanwege mijn vriendschap met je vader. Het is veel wat ik je ga vragen... een grotere gunst dan ik ooit heb gevraagd aan een vriend, laat staan aan de zoon van een vriend – maar ik heb geen andere keus, vanwege mijn liefde voor mijn dochter.’

Reeve knikte slechts. Hij had Armand bewonderd om diens zelfbeheersing, diens vorstelijke zelfdiscipline, maar nu ze onder elkaar waren, liet de prins zich kennen als een méns. En de man die tegenover hem zat, was onmiskenbaar een mens die aan het eind van zijn Latijn raakte, een vader die tot het uiterste op proef was gesteld. ‘Vertel me wat er is gebeurd,’ zei Reeve eenvoudig.

‘Ze herinnert zich niets!’

‘Dus ze kan niet vertellen wie haar hebben ontvoerd?’ Peinzend staarde Reeve naar de vloer. ‘Heeft ze de daders misschien niet te zien gekregen?’

‘Ze herinnert zich in het geheel niets!’ voer Armand heftig uit. ‘Ze weet niet eens meer hoe ze heet!’

Reeve verwerkte dat gegeven, en alle mogelijke gevolgen, razend-snel. Zijn geest werkte koortsachtig, maar daarvan liet hij niets blijken; hij knikte slechts. ‘Ik zou me kunnen voorstellen dat tijdelijk geheugenverlies een gevolg kan zijn van wat zij te doorstaan heeft gekregen. Wat zegt de dokter ervan?’

‘Die spreek ik straks.’ De spanning, die Armand dagenlang in een wurgende greep had gehouden, dreigde hem te veel te worden, maar nog altijd klonk zijn stem krachtig en gelijkmatig. ‘Reeve, ik heb je gevraagd hierheen te komen, en je bent prompt in het vliegtuig gestapt. Je hebt me nog altijd niet gevraagd waarom ik je heb laten opdraven.’

‘Nee.’

‘Natuurlijk ben je me niets verplicht...’

Reeve blies op zijn gemak een rookwolk uit. ‘Nee.’

Er kroop een vage glimlach om Armands lippen. Net zijn vader, dacht hij, niet voor het eerst. En Reeve MacGee is net zo betrouwbaar als zijn vader.

Prins Armand wilde Reeve het kostbaarste bezit toevertrouwen dat hij had.

‘Door mijn positie dreigt er altijd een zeker gevaar, begrijp je...’

‘Natuurlijk. Daarmee moet elke vorst leren leven.’

‘Net als zijn kinderen daarmee moeten leven!’

Armand keek weg van de jongere man. Hij was geboren als prins. Nu regeerde hij een land. Hij was echter ook vader. Die beide hoedanigheden waren nooit met elkaar in conflict gekomen. Nu vroeg hij zich af waarvoor hij zou kiezen als dat ooit moest – voor zijn volk, of voor zijn dochter? Het was hem met de paplepel ingegoten dat zijn land, zijn volk, altijd op de eerste plaats kwam, maar tot dan toe waren de belangen van Cordina nooit in conflict gekomen met die van zijn gezin. Hij had nooit tussen die twee hoeven te kiezen.

‘Mijn kinderen worden natuurlijk beschermd door de koninklijke garde,’ hernam Armand. Hij drukte zijn sigaret uit. ‘Alleen... dat blijkt dus niet voldoende te zijn geweest. Brie – zo noemen we Gabriella meestal – heeft er altijd een hekel aan gehad dat ze werd bewaakt. Daarvoor hechtte ze te veel waarde aan haar privacy. Ze was

koppig wat dat betrof, en misschien heb ik haar wel te veel haar zin gegeven, de teugels te ver laten vieren. Maar ja, ik ben er steeds van uitgegaan dat Cordina een vredig land was, Reeve. En ik durf nog steeds te zeggen dat de koninklijke familie geliefd is onder vrijwel de gehele bevolking. Daarom heb ik er nooit zo'n drama van gemaakt wanneer Brie weer eens aan haar bewakers was ontsnapt.'

'En was dat bij haar ontvoering ook gebeurd?'

'Ja... Ze wilde een ritje maken over het platteland. Dat deed ze nu eenmaal graag van tijd tot tijd. En ach, ze heeft zoveel verplichtingen, het leek mij dat ze een uitlaatklep nodig had. Dus vond ik het goed dat ze die autoritjes in haar eentje maakte. Dat leek ongevaarlijk – tot een week geleden het tegendeel bleek. Welnu...'. De prins haalde diep adem. 'Ik zal Brie nu des te scherper moeten bewaken, in ieder geval totdat we weten wie haar hebben ontvoerd, en met welke motieven de daders hebben gehandeld. Mijn eigen leven stel ik zonder bedenkingen in handen van de garde, maar die durf ik nu niet meer de verantwoordelijkheid te geven voor de veiligheid van mijn dochter.'

Reeve begon te begrijpen waar de prins heen wilde. 'Ik ben geen politieman meer, Armand.'

'Ik heb begrepen dat je tegenwoordig je eigen business hebt... en ik heb ook begrepen dat jij ervaring hebt met terroristen.'

'In mijn eigen land, ja,' zei Reeve. De zaak interesseerde hem mateeloos, maar hij wilde niet toegeven aan zijn nieuwsgierigheid. 'Daar heb ik in Cordina weinig aan. Wel heb ik in de loop der jaren de nodige contacten opgebouwd. Ik zal je de namen geven van een paar kerels die prima dienst kunnen doen als lijfwacht van de prinses, en –'

'Ik heb een man nodig aan wie ik het leven van mijn dochter kan toevertrouwen!' onderbrak Armand hem fel. 'Een man die ik net zo kan vertrouwen als mezelf. Een man die opgewassen is tegen het gevaar, een man die bovendien beschikt over tact. Ik heb jouw carrière met belangstelling gevolgd...'. Hij glimlachte vluchtig om Reeves verbaasde blik. 'Ja, ja, ik ken in Washington een paar mensen van wie ik wel eens wat wijzer word. Jij hebt een uitmuntende staat van dienst, Reeve. Je vader kan trots op je zijn.'